

ZAJIMAVOSTI.

Eofof jest přístroj, zejména pro námořníka velmi důležitý. Význam tohoto názvu dal by se vystihnouti slovem "dobrosluh", neboť eofof slouží k tomu, aby se přesně určil směr, odkud který zvuk přichází. Jsouť v ohledu orientančním právě naše uši nejdokonalejším čidlem lidského těla, o čemž se každý velmi snadno přesvědčiti může. Zavažme některé osobě oči a zatočme jí několikrát dokola, aby pozbyla orientace. Po té klepejte nebo vydávejte jiné zvuky a vyzve dotyčnou osobu, aby podzdvížením páže naznačila směr, odkud se domnívá, že zvuk přichází. Ve dvou případech se jí z pravidla snadno podaří, když totiž zvuk přichází od pravé nebo levé strany. Sluchová orientace daří se v tomto případě nestejným dojmem obou uší. Avšak neurčitým a nespolehlivým stane se promítání těchto dojmů, jakmile zvuk přichází od předu nebo od zadu. Tu velmi nespolehně rozhodujeme, odkud že na nás zvuk doráží; bývá to na prostou náhodou, udámeli směr správně. Pro obecný život v našich civilisovaných poměrech ovšem na tom valně nezáleží; neboť nevidíme-li příčinu některého zvuku před sebou, ohlédneme se bezděčně, abychom ji hledali za sebou. Avšak zcela jinak je tomu za husté mlhy na moři. Zde na přesném poznání směru, odkud výstražná znamení pochází, závisí nejen způsob kormidlení a směr vlastní plavby; — na tom závisí bezpečnost a existence obou lodí se potkávajících, neb alespoň blaho vlastní lodí, pochází-li totiž výstražný zvuk od majáku. Těžko jest sice stanovit, kolik lodních katastrof nastalo následkem toho, že nebylo lze v čas přesně určit směr takového zvukového znamení. Ale doista je takových případů veliké množství. Aby se takovému zřejmé nebezpečnosti zamezilo, učiněno bylo již mnoho návrhů; avšak žádný se dosud dokonale neosvědčil. Eofof při dosavadních pokusech velmi dobře obstal. Základ jeho jest tento. Svislý hřídel dá se kolem své osy otáčet a sahá hořejším koncem až nad palubu, kde k němu zvukové vlny mají volný přístup. Nahoře zakočen jest svislou deskou, po jejíchž obou stranách se nalézají rovnoběžné upevněná naslouchátka. Od těch vedeny jsou ohebné naslouchací roury podél hřídele dolů do naslouchací místnosti. Námořník, který se tu nalézá, vpraví si konce těchto rour do uší tak, aby mu roura od každého naslouchátka přiváděla zvuk do stejnojmenných boltcův. Jakmile se pak nějaký zvuk od některého naslouchátka zachytí, píváadí se mu k vědomí příslušnou rourou, tak že slyší na př. zvuk jenom levým uchem. Nyní točí pozorovatel hřídel tak dlouho k levé straně, až se zvuk zachytí také do naslouchátka pravého. Úkolem pozorovatelovým pak jest, tak dlouho hřídelem točit, až zvukové dojem v obou uších budou úplně stejné. Směr ten označen jest současně ručičkou, která se dole s hřídelem otáčí a na podložném kruhu zcela přesně směr vzhledem k lodi (a tudíž i vzhledem ku směru plavby) určuje. Hned první pokusy, konané s eofofem na válečné lodi Indiana, prokázaly výborný výsledek, neboť se podařilo, udati směr zvuku až na zlomky kompasového stupně. Podobných výsledků dopravovali se na lodi Halifax, náležející společnosti Canada Atlantic and Plant Steamship Company.

Topení masutem. Nejnověji vystal kamennému uhlí nebezpečný konkurent, jenž je zajisté brzo z dosavadního užívání ve válečném loďstvu nadobro vytlačí. Jest to masut. Při rafinování petroleje zbývá veliké množství uhlovodíků, z nichž se pak ještě připravují mazadla a minerální tuky (vaselin). Avšak namnoze zužitkuje se těchto zbytků přímo za palivo, to za palivo výborné, které má nejméně o 20 procent více výhřevnosti, než dobré kamenné uhlí. Z té příčiny zavedeny byly tyto husté tekutiny již před delší dobou všeobecně za palivo na ruských železnicích a na kaspijských parnicích; později také na válečných lodích italských a ruských; od lonského roku pak zavedly se též i v námořníctví německém. Palivo toto jmenuje se masut a osvědčuje se tak dobře, že na př. Německo, namáží petrolejových strojů, vyrábí masut so-

chou destilací z hnědého uhlí. Masut jest tmavohnědá, olejovitá kapalina, která se na lodích přechovává v nejdolejších patrech ve zvláštních nádržkách, odkud se čerpadly zdvihá rourami k topirám a vestřikuje se proudem horké páry přímo do ohně. Výhody masutu jsou mnohé; výhřevnost jeho jest v porovnání s nejlepší uhlím jest v poměru 17:10, cena pak jest o 40—50 procent nižší; masut hoří jasným plamenem nečadivým a vyžaduje mnohem méně personálu v topírě, než uhlí. Úplná bezdymnost jeho plamenu jest pro válečná loďstva přímo neocenitelnou. Ovšem jest již kapalnost masutu sama o sobě okolností pro rovnováhu lodí nevyhodnou; kromě toho však je to látka snadno zápalná, která by se mohla nepříkalejskými stělanými vznítiti. Avšak hlubokým položením masutových zásobárén u samotného kýlu lodí jest nebezpečnoství toto na nejmenší míru uvedeno. Pro úsporu váhy a prostoru jest však masut nyní palivem nepředstížitelným. A co na něm válečné lodě ušetřují váhy a prostoru, mohou zase obrátiti na silnější pancéřování a vydatnější vyzbrojení dělostřelecké.

Nemilé dobrodružství Američana ve Vidni. Americký dopisovatel jednoho chicagského časopisu a lékař dr. Mac Ilrath, který podnikl se svou manželkou zábavný výlet ze své vlasti, Chicaga, do Vidně, odkudž chtěl 9. srpna dále cestovat, zjistě se ani ve snu nenadál, že se bude musit ve Vidni zdržeti a "navštívit" tam některá vězení, neboť musil k velké starosti své paní a svých přátel i krajanů stráviti několik dnů ve vyšetřovací vazbě tamního zemského soudu a také naučiti se znáti prostory okresního vězení Josefova, než se konečně dostal před jediného soudce osmého okresu, soudního tajemníka dra. Weinlicha, jenž mu daroval zase svobodu. Včr udála se následovně: Když si dr. Ilrath prohlédl se svou paní jubi-lejní výstavu a Vidně, chtěl opustiti hlavní město Rakouska a za tím účelem uspořádána byla na rozloučenou v hotelu "Bristolu", kdež ubytování byli, velikolepá hostina, při níž se nešetřilo drahocenných vín. Téhož dne, 9. srpna, vstoupil dr. Mac Ilrath se svou paní do rychlovlaku na západním nádraží. Když mu chtěl konduktér vykázati sedadlo, počala v něm obíhati prudká americká krev a dle amerického způsobu "vpálil" neobohému zřizenci ránu píští do oka, tak že ho značně zranil a mimo toho roztrhl mu jeho služební pláště. Následkem tohoto výstupu pobouřili se nemálo ostatní cestující a chtěli přispěti konduktérovi ku pomoci. Jelikož ale vlak musil již odejeti, snažil se poraněný zřízenec, by dostal cestující od svých kupé, které pak, aby nebyl požádek porušen, uzavřel. Teprve na nádraží v St. Hipolytu byl dr. Mac Ilrath uveden do inspekčního pokoje, běžně vyléchnut a musil nastoupiti zpáteční cestu do Vidně, kdež byl odevzdán zemskému soudu, by obviněn ze zločinu veřejného násilí. K návrhu státního návladnictví bylo vyšetřování zastaveno, poněvadž vyléchnutí svědkové, mezi nimiž též účastníci banketu na rozloučenou souhlasně dokazovali, že dr. Mac Ilrath byl v době vykonání tohoto skutku "na mol" opilý. Záležitost tato byla tedy postoupena okresnímu soudu a žaloba zněla na dopuštění se zločinu v úplném opilství. K přelíčení dostavili se jeho přátelé, mezi nimiž i generální tajemník amerického vyslanectva pan Jindř. Carpenter, jako svědci; poslední jmenovaný tlumočil. Po vyléchnutí svědků odsouzen byl dr. Ilrath k peněžité pokutě v obnose 50 zl. a ku zaplacení 20 zl. konduktérovi za roztrhání pláště. Poněvadž byl odsouzený ochoten obnosy tyto zaplatiti, byl ihned propuštěn na svobodu a odevzdán svým přátelům. Tento výlet utkvá zajisté horkokrevnému Američanu dlouhý čas v paměti, ne snad penězům k vůli, nýbrž že dostalo se mu "cti" býti v evropském vězení.

V této části země jest více nemocných Catar hem, než všude ostatními nemocemi dobrodružný a teprve před nedlouhým letem považoval se za nemoc nevyšetřitelnou. Po mnoho a mnoho roků lékař již prohlávil za nemoc nestlé a předepisoval též místní léky a když stále nič nedělal, nemoc vyléčiti, prohlásil ji za nevyšetřitelnou. Věda však dokázala, že ostarh jest setřetím nemoc a prosto potřebuje jest setřetí léky. Hall & Co. z Casarů, vydavci a F. J. Cheney & Co. z Toleda, Ohio, jsou jediní vydavci této knihy. Jest používán vnitřní dávkování od 10 kapek do 180 kapek. On slyší pouze na krev, silnější léky je zbytečné. Oni raději spooudlárají za každý případ, který není lékem dříve vyhojen. Pošlete si pro obětiny a léky zdarma. Adresujte: F. J. CHENEY & Co., Toledo, O.

Při denním rozkaze, který nám byl čten na dvoře po výplatě peněz, četl mezi jiným náš účetní šikovatel, že zitra dáva "Kriegsrecht" naše setnina, ustanoveni že jsou: pěšák — tu čelí mé jméno, pak svobodník Lexa, desátník Poeschl, četař Pražák, šikovatel Vávra, poručík Pachner, nadporučík Krizmančic a setník Schilhabl. "Co jest to "Kriegsrecht" žili vojenský soud, to víte, a kdo jest k tomu ustanoven, musí poctivě podle svého svědomí jednat, poněvadž se jedná o odsouzení neb propuštění obviněného. A proto ať se chováte důstojně a ať nemáte soustrast' s darebákem, který se provinil proti vojenským zákonům. Jest to čestný soud, a to víte, že na vojné není žádného pardonu. Pan hejtman si vás vybral, tak ať mu neděláte žádnou hanbu. A pak, ať nemáte žádný špinavé prsty, — budete přisáhat," končil známý šikovatel Kolář jízlivě své výklady. Ráno v devět hodin nás vedl setník Schilhabl do ponurých kasáren a na Senovážném náměstí. Dřevěný schody a pavlače stěrnaly pod našimi kroky, jakoby nafikaly nad příchodem slavné vojenské poroty od druhé setniny. U dveří na nás tři nižší setník naposlady přišel pohlédl a pravil: "Ať mi žádný mnoho nemluvíte! Kývnouti hlavou stačí na odsouzení k desetileté pevnosti — anebo k osvobození, — jak vám pan auditor řekne. On je zde soudcem a rozumí paragrafům, vy rozumíte ale — buvici! Slyšeli, oni "studente"! Tak! A teď pojďte. Vešli jsme do polořež nízké úřadovny s trámovým stropem. U stolu stál hubený kostnatý major auditor s "plechovým", zašlým límcem, setník se ohlásil, a pak jsme ušli dle hodnosti na řadu židlí u holé zdi.

V pozadí seděl desátník-píšák a dojídal, ani si nás nevšímaje patrně svoji snídani. Já seděl u samých horko, která sálala nesnesitelné karko, a oděn novým pláštěm, potil se jsem za chvíli nehorázně. "Máme dnes dva případy," pravil major k setníkovi, "deserei před váikou a porušení povinnosti ve službě na stráži." "Sehr interessant!" pravil setník a po chvíli poznamenal: "Wir werden die Kerle schon kurieren!" a zakroutil si svůj hříký ryšavý knír do výšky, tak že se podobala v té chvíli kulatá hlava jeho s nízkým čelem a vysledými čelistmi hlavě divoké selmy. Pak jsme my s mužstvem přisáhal, že chceme dle svého svědomí spravedlivě a nestranně soudit a že před publikováním trestu nikdy se o průběhu líčení nezmluvíme. Náhledy svoje bychom volně a beze strachu projevíli.

Na to vstoupil v průvodu pro-fousa velký hranatý člověk, zarostlý černým lesklým plnovousem, snědé pleť a jiskrných zraků. Člověk plný fyzické síly a energie. U dveří stál stát a lhotejně nás mžkl. Major auditor četl jeho generálie, z nichž jsme se dověděli, že se jmenuje Celestýn Lambor, jest 30 let stár, příslušný tam a tam, a že se nedostavil po svolání ke svému pluku, když byl tento mobilisován roku 1878 a táhl do Bosny proti nepříteli. Tím se dopustil deserei v času války. V domovské obci byl hlášen, že jde do světa do práce. A psal prý jednou z Terstu, že jede do práce na Suezský průplav. Od doby té po něm nebylo slychu, nastala válka v Bosně a on se ku svému pluku nedostavil. "Proč?" otázal se ho z podbréjl pohliže major. "Protože jsem o žádné válce nevědětl," zněla odpověď. "Vy jste nevěděli o válce? Je to možné? Nečetli jste tam žádné noviny, nepsali vám z domova, že vás hledají?" "Noviny!" prohodil souzený ironicky. "Na Nilu noviny z Čech, kde by se tam vzaly? A kdo by mi byl psal z domova; jsem na světě sám. Matka zemřela hlady, když jsem si odbyval svá tři leta na vojné; sestru, která ji měla živi, zabil švakr v návalu nemoci opilců — a jiného jsem neměl, — otcé jsem vůbec nepoznal. Tak kdo by mně psal z obce, do které měš nícého není, kde jsem neměl

VOJENSKÉ HUMORESKY

od LUDÉKA ARCHLEBA.

Proč se na mne pan setník Schilhabl hněvá.

Při denním rozkaze, který nám byl čten na dvoře po výplatě peněz, četl mezi jiným náš účetní šikovatel, že zitra dáva "Kriegsrecht" naše setnina, ustanoveni že jsou: pěšák — tu čelí mé jméno, pak svobodník Lexa, desátník Poeschl, četař Pražák, šikovatel Vávra, poručík Pachner, nadporučík Krizmančic a setník Schilhabl. "Co jest to "Kriegsrecht" žili vojenský soud, to víte, a kdo jest k tomu ustanoven, musí poctivě podle svého svědomí jednat, poněvadž se jedná o odsouzení neb propuštění obviněného. A proto ať se chováte důstojně a ať nemáte soustrast' s darebákem, který se provinil proti vojenským zákonům. Jest to čestný soud, a to víte, že na vojné není žádného pardonu. Pan hejtman si vás vybral, tak ať mu neděláte žádnou hanbu. A pak, ať nemáte žádný špinavé prsty, — budete přisáhat," končil známý šikovatel Kolář jízlivě své výklady.

Ráno v devět hodin nás vedl setník Schilhabl do ponurých kasáren a na Senovážném náměstí. Dřevěný schody a pavlače stěrnaly pod našimi kroky, jakoby nafikaly nad příchodem slavné vojenské poroty od druhé setniny. U dveří na nás tři nižší setník naposlady přišel pohlédl a pravil: "Ať mi žádný mnoho nemluvíte! Kývnouti hlavou stačí na odsouzení k desetileté pevnosti — anebo k osvobození, — jak vám pan auditor řekne. On je zde soudcem a rozumí paragrafům, vy rozumíte ale — buvici! Slyšeli, oni "studente"! Tak! A teď pojďte. Vešli jsme do polořež nízké úřadovny s trámovým stropem. U stolu stál hubený kostnatý major auditor s "plechovým", zašlým límcem, setník se ohlásil, a pak jsme ušli dle hodnosti na řadu židlí u holé zdi.

V pozadí seděl desátník-píšák a dojídal, ani si nás nevšímaje patrně svoji snídani. Já seděl u samých horko, která sálala nesnesitelné karko, a oděn novým pláštěm, potil se jsem za chvíli nehorázně. "Máme dnes dva případy," pravil major k setníkovi, "deserei před váikou a porušení povinnosti ve službě na stráži." "Sehr interessant!" pravil setník a po chvíli poznamenal: "Wir werden die Kerle schon kurieren!" a zakroutil si svůj hříký ryšavý knír do výšky, tak že se podobala v té chvíli kulatá hlava jeho s nízkým čelem a vysledými čelistmi hlavě divoké selmy. Pak jsme my s mužstvem přisáhal, že chceme dle svého svědomí spravedlivě a nestranně soudit a že před publikováním trestu nikdy se o průběhu líčení nezmluvíme. Náhledy svoje bychom volně a beze strachu projevíli.

Na to vstoupil v průvodu profousa velký hranatý člověk, zarostlý černým lesklým plnovousem, snědé pleť a jiskrných zraků. Člověk plný fyzické síly a energie. U dveří stál stát a lhotejně nás mžkl. Major auditor četl jeho generálie, z nichž jsme se dověděli, že se jmenuje Celestýn Lambor, jest 30 let stár, příslušný tam a tam, a že se nedostavil po svolání ke svému pluku, když byl tento mobilisován roku 1878 a táhl do Bosny proti nepříteli. Tím se dopustil deserei v času války. V domovské obci byl hlášen, že jde do světa do práce. A psal prý jednou z Terstu, že jede do práce na Suezský průplav. Od doby té po něm nebylo slychu, nastala válka v Bosně a on se ku svému pluku nedostavil. "Proč?" otázal se ho z podbréjl pohliže major. "Protože jsem o žádné válce nevědětl," zněla odpověď. "Vy jste nevěděli o válce? Je to možné? Nečetli jste tam žádné noviny, nepsali vám z domova, že vás hledají?" "Noviny!" prohodil souzený ironicky. "Na Nilu noviny z Čech, kde by se tam vzaly? A kdo by mi byl psal z domova; jsem na světě sám. Matka zemřela hlady, když jsem si odbyval svá tři leta na vojné; sestru, která ji měla živi, zabil švakr v návalu nemoci opilců — a jiného jsem neměl, — otcé jsem vůbec nepoznal. Tak kdo by mně psal z obce, do které měš nícého není, kde jsem neměl

výděleku a ničeho. Šel jsem po práci do Vidně, z Vidně do Terstu a tam jsem se přidal k partě, která byla naverbována pro práce na Nilu. Hodně daleko se mně chtělo z těch nešťastných míst, kde jsem se narodila z lidí, kde jsem nenašel nic lidského. "Dost, dost, to není žádná omluva. Vy jste neměl pas přes hranice, měl jste zůstat v zemi, neměl jste tedy práva. . . ." "Eh, co, práva," vskočil majorovi do řeči Lambor, "žaludek se neptá po právech, — chce jíst, aby žil, a kde mu dají výdělek, tam je jeho domov." "Oho," vzpřimil se major, "neškákat do řeči! Vaše povinnost jest v čas se dostavit ku svému pluku, to jste neudělal a proto jste propadl zákonu. Budete trestán!" "To já vím; ale což kdybych byl více nepřišel, pane major? Co mi je do toho, kde se kdo bije s kým, — já pracoval a rval se s osudem o kus chleba — a to je ten nejtěžší boj. Já tam mohl zůstat; co mi bylo do vojny s Bosnou, já ji nezačal a k vůli mně se také nevedla. Já tam dole v lomech pracoval od rána do noci, vydělal jsem v potu tváře, abych si něco nastřídal pro příchůti leta, abych nebyl nikomu na obtěž, a teď, když jsem přišel zpět, abych se pochlubil té-roté u nás ve vsi, že jsem ještě živ, a že se jich již s nic prosit nemusím, že mám hezkých pár grůšů, a že chci být kusem pořádného člověka, — a u nich je pořádný, jen kdo má peněze, — tak mne hned četnicí vytřili a svázaného jako zloděje vedli vsá, celým okresem po veřejné silnici na úřad. Co je mi teď platné to těžce vymozolované jmění, když mě mají za darebáka a lumpa — a já musím opět utikat, podruhé — ze svého rodiště, — které se mi stalo vždy tak osudným. A teď mám být ještě odsouzen a vězněn?"

Všichni jsme nehybně pohlíželi na mluvíceho, jen setník nehybně poklepal nohou o nohu. "Pánové, neberte si to na své-domí; nemám co ztratit a o život nestojím, neuziji jsem nikdy nic dobrého — ale zavřem jsem ještě nebyl — a nebudu! To je má obhajovací řeč. Více nemám k podotknutí!" Lambor domluvil, a temně rudý žár, který mu během řeči vstoupil v líce, ustupoval opět do chladné snědé pleti. Pak ho profous odvedl a auditor navrh proš, dle paragrafu toho a toho, trest dvou let — na pevnost. Návrh ten měli jsme schválit dle svého náhledu. Nejdříve se tázal major nejnížšího v řadě, — mne. Byl jsem v rozpaczích, neb řeč Lamborova učinila na mne zvláštní dojem. Major podotkl, že má'n prostě dle svého názoru navrhnout, co mněm. Vzmušil jsem se, neb jsem cítil, že oči všech lidí na ústech mých. "Jsem pro — úplné osvobození. . . ." vyhrklo ze mne. Setník se jedovatě zasmál; ohlédl jsem se. Ostatní u úžasu na mne pohlíželi. Auditor: "A důvody? Proč?" "Myslím, že nemusel vědět o válce a že se nanejšyk dopustil přestupku proti hlášení se při odchodu z říše. . . . Nebo v pádu tom, myslím, že by se mu bylo dostalo občianky i v cizině. . . ." máám já. "Setríváte na svém návrhu?" "Ano!" Auditor si zaznamenal můj výrok. Pak přišla řada na svobodníka, který až po uši se začervenal, šeptl: "Zwá Jóhr!" A setník ho hned odměnil svým "Bravo!" Ostatní proměnili pouze "Zwá Jóhr" ve "Zwei Jahre" od desátníka až po setníka, který podotkl, že pro zbábělece je vlastně jen — oprátka. Auditor sečetl hlasy, napsal protokol, my ho podepsali a šli jsme. Druhý případ se neprobíral, — protože delikvent prý se ráno ze strachu — oběsil v arrestě. Na schodech se setník po mně ohlédl, odplivl a zapálil si cigarety; pak šel s důstojníky do vinárny. My šli do kasáren. Slavná porota od druhé setniny vykonala svou povinost. Šikovatel mi povídal po cestě: "No, počkej, oni si to ještě vy-půjcoj! To jim starý neodpustí." A neodpustil. Za tři dny byla škola s mužstvem. A poněvadž byl rozsudek

již patrně vynesén, počal si mne setník dobírat. Podruhé že si opět vezme anarchisty a socialisty k soudu, aby dělali jeho setnině hanbu. To se mu prý ještě nestalo, aby mladý voják měl tak "locker" disciplinu. Váhec pan hejtman se na mne dopáčil. Při věřejším pochodovém cvičení osopil se na mne, jak mohu být jako "studovavý člověk" tak sprostým a zpívat s ostatním "ge-mein" mužstvem ty hloupé písničky plné "měščeků a kytiček", jak se vyjádřil. To prý nebude s tou kadetkou nic. Já také pevně doufám, že s kadetkou nebude nic. Ale anarchistou? To snad přece nejsem. A tenhle "Cvibok" je prý moc humánní pán, řekl mi adjutant při odvodu.

Dnes ráno mi řekl setník po škole, ve které vykládal o válečnictví a jeho moderních vymoženostech, — že u jeho setniny se nemohu stát ani — svobodníkem. Proč? Protože jsem se dal do směchu, když jsem k němu přišel, z nichž budou šarše, a dle mání setníka byla dobrá šarše, zcela vážně vypravoval, že dnes by takhle měl stát "ten váš Žižka," ten by prý koukal, — jací "strašní" vojáci jsou z těch jeho splášených Husitů. Nevím, řekl-li to jen proto, aby pozlobil mne, nebo aby vůbec něco řekl, ale myslím, že v těch jeho nastávajících šarších mnoho té husitské krve nezbývá. Věřím však, že Schilhablův předek se někde silně narazil na hlavu, když upaloval za Žižky od Domažlic, — a že jeho potomstvo do dneška je silně prašeno na mozek. Inu, jsem "student." — N. B. Dověděl jsem se, že proč má na "studenty" tak s vrchu. Když byl posádkou jako poručík v H., tak prý seděl jednou v alejí se svojí vyvolenou v milostném horování, a když postřelil cizího psa jakéhos, že na pinčla jeho vyvolené cení zuby, vytasil prý svůj palaš, a řal po milém hafanovi tak udatně, že ho na místě přesekl. Pak vážně se svým ideálem odeslal na vedlejší lavičku, otevř svůj krvavý palaš klidně o trávník. — Stalo se ale, asi dva dny potom, že majitel masakrovaného psa šel s několika studenty pod večer na procházku podél řeky a tak, snad náhodou potkali poručíka Schilhabla se svým ideálem. Jak se to stalo, fáma nepovírá, ale rázem octl se mladý hrdivý pod hladinou řeky, a když se vyškábal na břeh, — byl tento prázdný. Sedcová dáma i mstitelé pšho života byli i tam. Od té doby nevádí prý "studenty" — a podivnou náhodou, zůstal starým mládencem a za ním stále poskakuje rozmlý pínčlček s rolničkou na krku, jejíž zvuk ho má snad upomínat na věčnou pomstu všem "studentům."

Nejneohrabanější člověk pod sluncem, Jan Novotný, který došedl byl terčem všech vtípů a dobírek u setniny, stal se svobodníkem za to, že napapouškoval nazpaměť odstavec o "Gemeingeistu a Einikeitu." Odřikal to bez dechu německy i česky — v jednom tahu. Byl to úchvatný okamžik pro setníka, když viděl, jak ucelivým je český potomek Husitů. — Marsy a mne si nevěšmá Novotný přišel k setnině zároveň s námi jako rekruta. Ale Novotný nebyl "studentem." To je to!

V dnešním denním rozkaze oznamovalo se nám, že uvězněný pěšák Celestýn Lambor přehl z vojenského vězení. Tak mi nějak srdce poskočilo. Pan Schilhabl má docela dobře, že nedělá ze "šudentů" svobodníky. Či mně to přece táne na mysli; zavidím tomu dobrému Novotnému tu hvězdu? Abych se přiznal sám sobě, myslím, že velkou parádu s tím prázdným límcem v plesu "Rozkoše," do něhož za každou cenu půjdu, dělat nebudu. Za každou cenu. . . ? Už se nějak toho zmizení tam dole v těch dvehých počínám méně obávat. Jisto jest: nedají-li mi dovolenou ptes devět hodin — tak to "přetáhnů" (výraz pro nepřijít v čas po večerco do kasáren), ať to dopade, jak chce.

To všecko působí ten "extra" kabát, který leží dosud nepoužit v kufru. Či ty záhadné černé oči, které mi tanou již několik dnů na mysli? Rozhodná doba v bhu bitvy před městem Santiago. Necth zdráví neb nemocni, jen chvatem v před dnem i noci. Vozatajstvo za doby bitvy před Santiago v Kubě osvědčilo hrđinnost bohatýrskou, neboť jich statečná a neúnavná anaby dopravili v před časoby potravini a stfevike v pravý čas byly hlavními podmínky onoho skvělého vítězství. P. E. Butler, vozka na dopravním voze č. 3. píše ze Santiago DeCuba 23. července: "Všichni třepli jsme prájmem, když přišli jsme však, časú nám nezbývalo povolati lékaře, neboť náš úkol byl stále huati v popředí, dnem i noci, aby stateční vojnové naši zásobování byli potravina a amunicí, a tu jediné vzdáváme díky Chamberlain's Colic, Cholera & Dearrhoea Remedy, kterých kdyby nebylo, nebyly bysme mohli pracit svou zařávati aniž zdraví a snad život svůj zachovat. V skutku, jsem přesvědčen, že v jedné kritické době oné bitvy lékař tento byl nepřimým vy-svoboditelem naší armády, kdyby totiž naše vozatajstvo nebylo pomocí Chamberlain léku udržováno při zdraví a nebylo s to zásoby dopraviti v popředí naší armády. Já a můj přítel měli jsme to štěstí zásobiti se Cham-berlainovoými léky nežli jsme opustili Tampa a ve dtervo případech všim určitě, že léky ty zachránily můj život. Psanř svrchu poslané zasláno bylo vyrábitelem léku "The Chamberlain Medicine Co., Des Moines, Iowa. — Jsou na prodej u všech lékárnků. Předplácejte na Knihovnu Ame-ricickou pouze \$1.00 ročně."

To všecko působí ten "extra" kabát, který leží dosud nepoužit v kufru. Či ty záhadné černé oči, které mi tanou již několik dnů na mysli?

Rozhodná doba v bhu bitvy před městem Santiago.

Necth zdráví neb nemocni, jen chvatem v před dnem i noci.

Vozatajstvo za doby bitvy před Santiago v Kubě osvědčilo hrđinnost bohatýrskou, neboť jich statečná a neúnavná anaby dopravili v před časoby potravini a stfevike v pravý čas byly hlavními podmínky onoho skvělého vítězství.

P. E. Butler, vozka na dopravním voze č. 3. píše ze Santiago DeCuba 23. července: "Všichni třepli jsme prájmem, když přišli jsme však, časú nám nezbývalo povolati lékaře, neboť náš úkol byl stále huati v popředí, dnem i noci, aby stateční vojnové naši zásobování byli potravina a amunicí, a tu jediné vzdáváme díky Chamberlain's Colic, Cholera & Dearrhoea Remedy, kterých kdyby nebylo, nebyly bysme mohli pracit svou zařávati aniž zdraví a snad život svůj zachovat. V skutku, jsem přesvědčen, že v jedné kritické době oné bitvy lékař tento byl nepřimým vy-svoboditelem naší armády, kdyby totiž naše vozatajstvo nebylo pomocí Chamberlain léku udržováno při zdraví a nebylo s to zásoby dopraviti v popředí naší armády. Já a můj přítel měli jsme to štěstí zásobiti se Cham-berlainovoými léky nežli jsme opustili Tampa a ve dtervo případech všim určitě, že léky ty zachránily můj život. Psanř svrchu poslané zasláno bylo vyrábitelem léku "The Chamberlain Medicine Co., Des Moines, Iowa. — Jsou na prodej u všech lékárnků. Předplácejte na Knihovnu Ame-ricickou pouze \$1.00 ročně."

Výletní. . . snížené ceny

pro domovní hledajcí, jakož i pro obecníky ze St. Paul a Minneapolis, Minn., po North-Western tratích budou společností dráhy C. St. P. M. & O. ustanoveny na následující dny: 6. září, 20. září, 4. října a 18. října a sice do všech následujících států a teritorií:

- COLORADO, NEBRASKA, NORTH DAKOTA, OKLAHOMA, INDIAN TERRITORY, IDAHO, IOWA, OREGON, KANSAS, SOUTH DAKOTA, MINNESOTA, MICHIGAN, UTAH, WISCONSIN, MISSOURI a WYOMING
- Na výletní tyto cestovni listky může se každý vrátiti kterkoliv úterý aneb pátek v běhu 21 dne po koupi těchto. Tyto snížené ceny, jakož i jiná kýchá vyvětlení, budou vám sděleny a následujících písařen:
Union Depot, 15. & Webster St. Omaha, Nebr.
895 Robert St., cor. 6th, St. Paul, Minn.
413 Nicollet Avenue, Minneapolis, Minn.
405 West Superior St., opp. Spalding, Duluth, Minn.

aneb dopište: T. W. TEASDALE, G. P. Agt., St. Paul, Minn.

Dráha s pohybovými vozy DO TEXAS.

Vagnerovy Balletové Spaci Vozy voln pohybové vozy na všech vlakch. Nejlepší dráha do všech míst Kansas, Indlanském území, Texasu Mexiku a na Pacifickém pobřeží. Jde přímo do
Denison, Sherman, Greenville, Dallas, Ft. Worth, Hillsboro, Waxahachie, Waco, Temple, Belton, Taylor, Gainsville, Lockhart, Henrietta, San Marcos, La Grange, Denton, Alvarado, HOUSTON, GALVESTON, AUSTIN a SAN ANTONIO.

Knihkupectví Pokroku Západo Máme na skladě velké množství pišských zábavných a poučných se všech možných oborů. Divadelní spisy máme všechny, jež jsou k dostání v různých abírších. Pište si o seznam a obdržte jej zdarma. Adresujte jednoduže Pokrok Západo, Omaha, Neb.